

тогава, до дѣто не сѧ очистатъ съ Чистителенъ огнь: отъ гдѣто послѣ, когато сѧ очистатъ дѣшитѣ отъ грѣхъ, отиватъ на Небето.

Из това вѣдомо измисленіе е, на Григорія великий: IX-ый Папа Римскій и на Оттона Клайніаценскаго Аббата; а на йсното учение на Св. Писаніе съсемъ противно. Защето нѣма чистителенъ огнь, нето сѧ чистатъ дѣшитѣ съ Чистителенъ огнь; споредъ учението на Римлянитѣ; и из сѧ отиватъ и живитѣ, и мртвитѣ споредъ както казва Св. Апостолъ Павелъ: „Самъ Господъ въ повелѣніе на ПрѣдѣлгеловиѢти гласъ, и на трѣбата Божія, съзвалъ отъ Небето и мртвитѣ въ Христа възкресали най напредъ.”

И да не ви иѣкай останалъ въ съмненіе, понеже нашата Христіанска Православна Църква, прави моленія за мртвите и приноси възкръвни жертвии; като отъвѣрла Чистителенът огнь на Римлянитѣ; подъ дрѣгъ видъ, дозволака дрѣгъ единъ третъ начинъ, съ когото бы могли да сѧ очистатъ грѣшнитѣ ни души; а той е: съ моленіемъ и покажніе.

За дѣто нашата Православна Църква прави моленія за мртвите и приноси възкръвни жертвии, това е та въспрѣла отъ искренствиющата Църква послѣ паденіето ѝ; моленія за мртвите въѣха във вибрации употребляеми още въ вторый вѣкъ по Христа.

Древнитѣ благочестивы Христіани, сѧ молаха за мртвите и праваха осовенни (Літврѣгии) за да умилостивятъ на праведниѧ сѫдіѧ въ знакъ на взаимна и братска любовъ.

Св. Писаніе ни извѣстява, какъ въ ветхозаконната Църква, сѧ правеше таково благочестиво моленіе и приношеніе, за въспоминаніе на въскре-